

vægelse frem og tilbage, kan man gerne sige, har den, ligesom de fleste af den Slags Foreninger, gennemgaaet nogle Børnesygdomme, men i de senere Aar er den gaaet rolig og støt frem mod sit Maal. Jeg skal selvfølgelig ikke dvæle ved disse indre Brydninger og Svingninger, men kun nævne, hvad der i store Træk er naaet; og det er da dette, at den ved Siden af, at den i Kredse, hvor den tillige virker som Sygekassee, har i det sidste Regnskabsaar uddelt i Sygehjælp over 4.000 Kr., har den samtidig naaet at faa samlet en Fond til Alderdomsforsørgelse paa henimod 25.000 Kr.; og det er for den allervæsentligste Del Penge, der ere egne Bidrag, altsaa fra Familier, som for de flestes Vedkommende have en Indtægt, der ikke naar højere op end mellem tre-halvfjerde hundrede Kroner, og som sjælden naar op til 6 halvsyvende hundrede Kroner og allerhøjest til 700 Kroner. Der er nu paa det nærmeste 2.500 Medlemmer og de ere gennemgaaende Familiefædre alle sammen, der er vel et Par Tusinde Familiefædre og Resten, altsaa 500, enkelte Medlemmer i denne Forening. Vrede Medlemmer ville erkende, at naar de med saa smaa Midler og under de Arbejdsvilkaar og Lovvilkkaar, vi have her i vort Samfund, ere naaede frem til dette Maal, at de have samlet en Fond af denne Størrelse, da er det noget saa stort, at det fortjener Paaagtelse. Nu staa de saaledes i det, at de netop i indværende Aar eller maaske rettere i det kommende Aar — men Planen skal lægges i Aar, og Pengene skulle bruges i dette Aar — skulle begynde paa Alderdomsunderstøttelserne; thi de vare fra Begyndelsen af forsigtige nok til at sige: I de første 10 Aar maa der ikke bruges noget til Alderdomsforsørgelsen af de Penge, som spares sammen; thi saa kunde de skønne, at de vilde blive til ingen Ting; naar de skulde bruges; de bestemte, at de kun vilde bruge Renten af deres Kapital og Aarsindtægten efter bestemte Regler, som forud ere vedtagne. Nu staa de over for det Tidspunkt, hvor de skulde begynde paa Alderdomsunderstøttelsen. Men enhver vil kunne sige sig selv, at selv om de Summer, jeg har nævnt, indrømmes at være store for deres Vedkommende, bliver det kun lidt for de enkelte, som nu have Alderen og skulle træde til og nyde godt af Alderdomsunderstøttelsen. Jeg tænker ogsaa, at de fleste ville være enige med mig om, i alt Fald de, som vare med til i sin Tid at arbejde for, at vi fik den saakaldte Alderdomsunderstøttelseslov, at naar denne Lov var givet, var dermed ikke Spørgsmaalet om

Alderdomsunderstøttelse til Smaafamilier i Danmark løst; det var løst ja at sige for de allerlavestest Vedkommende, for dem, som ere saa daarligt stillede, at de selv med den yderste Anstrengelse og Sparommelighed ikke evne at lægge noget som helst til Side til de gamle Dage. For deres Vedkommende er Spørgsmaalet løst; men den Klasse af Medborgere, som jeg har nævnt, og hvis Indtægter jeg er temmelig sikker paa bevæger sig omkring de Tal, jeg har anført, og som de fleste af os ikke synes der kan være noget at knappe af paa, de ville ikke gaa ind under Alderdomsunderstøttelsesloven, men derimod hjælpe sig selv. Det fik sit Udslag, da der blev afholdt et Møde mellem delegerede fra de forskellige Kredse — der er 115 i alt — Aaret efter, at Loven om Alderdomsunderstøttelsen var kommen. Da var der flere, der havde faaet den Tanke, at nu vilde de sandsynligvis stræbe efter at faa det saaledes, at de kunde faa Understøttelserne fordelte paa de 10 Aar mellem 50 og 60 Aars Alderen, for at de saa kunde opnaa at faa Statens Understøttelse paa deres gamle Dage. Det modsatte man sig i denne Forsamling med stort Flertal, og de sagde: Nej, det er ikke det, vi ville; hvad vi ville, er, at sørge for os selv helt og fuldt ud. Nu mener jeg, at de lovgivende Myndigheder, som have været med til at give den Lov, baade den Gang og senere hen ganske naturligt maa have tænkt paa senere at komme de Sag til gode, der ligge nærmest over de allerfattigste, som vare hjulpede ved Alderdomsforsørgelsen, og at de gik ud fra en Hjælp til Selvhjælp, saa de fik noget til Hjælp til det, de selv ydede, saa det kunde komme til at slaa bedre til. Det er mig meddelt, at da Udsaldet af dette Møde i Viborg, hvor man, som jeg nævnte, sagde: Nej, vi ville sørge for os selv, blev meddelt et af de høje Regerings Medlemmer, dette da skal have sagt: Jeg tager min Hat af for de ydste Husmænd. Jeg nævner, at det er en Anerkendelse, der ligger deri, og jeg tager den til Indtægt; men jeg vil gerne tilføje, at jeg vilde ønske, at man ikke blot tog Hatten af, men ogsaa lukkede Kassen lidt op til Støtte for den Slags Mænd. Jeg er jo særlig greben, kan jeg nok sige, af de Mænd, af deres Færd og deres Arbejde, jeg er kommen til at staa dem nær og har taget Del i Ledelsen af deres Sager i flere Aar, men naar jeg med det for Øje og erindrende den Overdrivelse, der kan ligge i, at den Sag, man særlig er varm for, er man tilbøjelig til at vurdere højere, gennemgaaer Finanslovsforslaget, saaledes som det ligger for os paa Bordet, saa synes jeg, at de 500 Kr., som man vel at mærke ikke har villet